

Čet, 3-11-2022, 14:01:02

Komentirajte

Telefon

Radi dogovora o prilozima, Portal je moguće kontaktirati putem Davora Dijanovića, radnim danom od 17 do 19 sati na broj **+385-95-909-7746**.

Poveznice

Snalaženje

Davor Dijanović

Fragmenti hrvatske zbilje

Od Kijevske Rus'i do moderne ukrajinske države: Stoljeća bremenite povijesti

Objavljeno: 06. rujna 2022.

92 komentara

Agresija Ruske Federacije na Ukrajinu: Povijesni, geopolitički i sigurnosni aspekti (I.)

U „krajina je najveća europska zemlja. Kolijevka istočnog kršćanstva među Slavenima. Domovina blistave istočnoslavenske kulture, civilizacije i uljudbe kojima je prednjačila u vremenu europskoga Srednjeg vijeka. No, pored svih navedenih činjenica Ukrajina je Europi tajanstvena i nepoznata“, zapisao je 2010. godine bivši veleposlanik Republike Hrvatske u Ukrajini Đuro Vidmarović.

Sličan bismo zaključak, unatoč djelovanju Ukrajinske zajednice Republike Hrvatske, Ukrajinske zajednice Grada Zagreba, Hrvatsko-ukrajinskog društva te Katedre za ukrajinski jezik i književnost pri Filozofskom fakultetu u Zagrebu, mogli reći i za Hrvatsku gdje su se informacije u Ukrajini u pravilu crpile iz (pro)ruskih izvora.

HR kalendar

- o 2. studenoga 1582. pavlini u Lepoglavi utemeljili prvu hrvatsku gimnaziju
- o 2. studenoga 1935. praizvedba opere „Ero s onoga svijeta“
- o 2. studenoga 1943. savezničko bombardiranje Zadra
- o 2. studenoga 1991. – ratna zbivanja
- o 3. studenoga - Dan Sveučilišta u Zagrebu
- o 3. studenoga 1887. rođen Karlo Häusler
- o 3. studenoga 1924. rođen Slobodan Novak
- o 3. studenoga 1991. ZNG preimenovan u Oružane snage RH

Pretraži hkv.hr

Kontakti

KONTAKTI

Telefon Tajništva
+385 (0)91/728-7044

Elektronička pošta Tajništva
tajnistvo@hkv.hr

Elektronička pošta Uredništva
urednistvo@hkv.hr

Svi članci

smješteni ovisno o sadržaju po rubrikama. Njima se pristupa preko glavnoga izbornika na [vrhu stranice](#). Ako se članci ne mogu tako naći, i tekst i slike na Portalu mogu se pretraživati i preko [Googlea](#) uz upit (upit treba upisati bez navodnika): „traženi_pojam site:hkv.hr“.

Administriranje

- o [Zaboravili ste korisničko ime?](#)
- o [Zaboravili ste lozinku?](#)

Kako bi čitateljstvu bolje približila povijest ukrajinskog nazočnost znamenitih Ukrajinaca tijekom povijesti u Hrvatskoj, Ukrajinska zajednica Grada Zagreba 2011. pokrenula je biblioteku pod nazivom „Ukrajinskim tragovima po Zagrebu i Hrvatskoj“. Prva knjiga u ovoj biblioteci nosi naslov „Rusalka Dnjistrova. Prva knjiga na ukrajinskom jeziku u Hrvatskoj“, a napisali su je Boris Graljuk i Zdravka Zlodi. Mogli bismo kazati da je ta knjiga zapravo knjiga o knjizi koja je odigrala ključnu ulogu u povijesti ukrajinske kulture.

Kao što stoji u samome uvodu, „Rusalka Dnjistrova“ bila je „prva zbirka ukrajinskih narodnih pjesama i vlastitih pjesama trojice mladih izdavača Markijana Šaškevyča, Jakiva Holovackog i Ivana Vahylevyča, bila je prvom lastavicom nacionalne, a samim tim i jezično-literarne samosvijeti Ukrajinaca u Austriji i Ugarskoj. Ova je knjiga imala epohalno značenje za povijest Ukrajinske kulture...“.

Ova knjiga pomoći će nam u rekonstrukciji ukrajinske povijesti do modernih vremena, a uz nju poslužiti ćemo se i knjigom „Povijest Ukrajine“ (ur. Sergej Burda, 2009.), kao i specijalom „Večernjeg lista“ pod naslovom „Ukrajina. Stoljeća borbe za slobodu“ (2022.) te drugim izvorima.

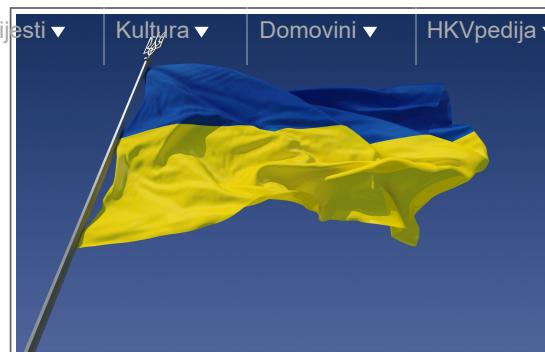
S obzirom na (pro)ruske tvrdnje o nepostojanju ukrajinske nacije, veći ćemo naglasak staviti na vrijeme do konstituiranja moderne ukrajinske nacije.

Središte ukrajinskoga etničkog područja i ukrajinskog naroda uključivalo je Poljsja, Volinj, Galiciju, Kijevščinu i Černjihivščynu, odakle prema mišljenju nekih znanstvenika potječe naziv Rus', utkan u ime srednjovjekovne slavenske države Kijevske Rus' – i. Nakon raspada ranosrednjovjekovne Kijevske Rus'i (na čije se naslijeđe osim Ukrajinaca pozivaju Rusi pa i Bjelorusi što izaziva povijesne prijepore), pojedini dijelovi zapadno-ukrajinskih zemalja postupno su potpali pod vlast Poljske (Galicija), Ugarske (Zakarpaće) i Rumunjske (Bukovina). Srednjo-istočna, Podnjiprovska Ukrajina isprva je bila pod vlašću velike kneževine Litve, a zatim je pripojena Ruskome Carstvu.

U ranom i početkom razvijenoga srednjeg vijeka središnji karpatski i prikarpatski prostor bili su u sastavu najmoćnije srednjovjekovne slavenske države Kijevske Rus'i. Na području današnje jugozapadne Ukrajine, u ranom srednjem vijeku živjela su različita slavenska plemena od kojih se s vremenom iskristalizirao narod s imenom Rusiči, Rosi, Orosi, odnosno Rusini, da bi se od sredine XIX. stoljeća sve više afirmiralo ime Ukrajinci.

Politička sudbina Zapadne i Desnoobalne Ukrajine, bila je drugačija od one istočnije i južnije Ukrajine – Hetmanščine (ukrajinska kozačka država na teritoriju Naddnjiprovlja, Siverščine i Podolja, nastala tijekom jednog od najvećih kozačkih ustanaka u Poljskoj sredinom XVII. stoljeća) i Zaprožja. Uslijed vojno-političkih i drugih povijesnih okolnosti, prostranstva zapadnih dijelova Ukrajine stoljećima su bila pod utjecajem poljskih ili moldavskih, odnosno ruskih vlasti, kad je riječ o istočnoukrajinskim zemljama.

Zemlje zapadne Ukrajine činila su ukrajinska etnička područja zapadno od Dnjestra, a uključivale su Galiciju, zapadni Volinj, područje Holma i Hrubeščova, zapadno od lijeve obale sjevernog Buga, Bukovinu, Karpatsku Ukrajinu, Podlasje, Lemkovščinu i Polasje. Ove zemlje nikada nisu bile u sastavu Hetmanske Ukrajine. U svim područjima, osim Karpatske krajine i Bukovine vlast je bila u rukama poljske šljahte. Naziv Ruteni (Rutenija) latinskog je korijena iz srednjeg vijeka, kako su Ukrajinici nazivani u europskim vladarskim i crkvenim kancelarijama i u najvećoj mjeri se odnosi za zapadnoukrajinsko područje i njeno ukrajinsko stanovništvo.

Ponuda

HT

O nama

[Početkom](#)
[Naslovnica](#)[Izdvojeno](#)[Razgovori](#)[Reportaže](#)[Vijesti](#)[Kultura](#)[Domovini](#)[HKVpedija](#)[Ponuda](#)[HT](#)[O nama](#)

Šta kad je ukazom cara Petra I. Moskovija 1713. preimenovana u Rusko carstvo, a ukrajinski teritorij, koji je bio pod Moskovijom, preimenovan u Malorusiju ili Južnu Rusiju, uz rutensko, odnosno rusinsko ime se usporedno počelo javljati i malorusko ime, kao oznaka za dio ukrajinskoga etničkog tijela i prostora (danas taj naziv ima pejorativno značenje i uglavnom se rabi u velikoruskim krugovima). Ukrajinsko ime, koje se u ukrajinskoj povijesnoj tradiciji spominje u zapisima već u XII. stoljeću, tek će se od sredine, a poglavito od druge polovine XIX. stoljeća, afirmirati kao jedinstvena nacionalna oznaka (etnonim) cjelokupnoga ukrajinskog etnikuma i prostora.

Za razliku od ukrajinskih zemalja pod Moskovijom, u zapadnokrajanskim zemljama nije bilo ukrajinske kozačke vojske koja bi branila interese ukrajinskog naroda. Etničko i vjersko ugnjetavanje Ukrajinaca u zapadno-ukrajanskim zemljama bilo je tako snažno, da je s vremenom dovelo do gotovo potpunog odnarođivanja ukrajinske vlastele i ubrzanog odnarođivanja građanstva. Seljačko (kmetsko) podaništvo bilo je do te mjere teško, da je gospodar mogao donositi odluku o njihovu životu i smrti. U takvim se okolnostima cjelokupno vojno sposobno ukrajinsko stanovništvo s oružjem podiglo protiv poljskih vlasti u vrijeme oslobodilačkog ustanka hetmana Bogdana Hmeljnickog (1595. – 1657.), posebno u vrijeme njegova pohoda kroz Galiciju i Volin. Ustanak je na kraju ugušen.

U različitim političkim manevrima između Austrije, Turske, Transilvanije, Moldavije i Ugarske te na kraju nakon podjele Poljske 1772., zapadno-ukrajinske zemlje (Galicija, Karpatska Ukrajina i sjeverna Bukovina) su se našle pod vlašću Habsburgovaca. Nakon treće podjele Poljske 1795. Galicija je pripala Austriji, dok je Ugarska zadržala Zakarpaće, a ostatak i ujedno najveći dio ukrajinskoga etničkog teritorija pripao je Rusiji.

Ukrajinski preporod

Najranija faza ukrajinskog preporoda počinje krajem XVIII. stoljeća, isprva na kulturnom planu, a nakon osnivanja Ćirilometodskog bratstva (ukrajinska tajna politička organizacija ponikla u Kijevu (1846.-1847.)) i na političkom planu. U prvim desetljećima XIX. stoljeća, ukrajinske povijesne zemlje, kao i cijeli ukrajinski narod, bili su podijeljeni između dviju imperijalnih sila (Austrijsko carstvo i Rusko Carstvo). U takvim prilikama započinje proces formiranja moderne ukrajinske nacije, koji se očitovao kroz otvoreno proklamiranje ukrajinskoga narodnog identiteta i borbe za političku samostalnost. Ideja afirmacije ukrajinskoga kulturnog identiteta, a posebno ukrajinskoga narodnog jezika, u početcima se je nametala iznad političkih ciljeva (osnivanje samostalne ukrajinske države), iako je s njime bila usko povezana.

Unatoč nepovoljnim okolnostima, koje su bile nešto zamjetnije u ruskom dijelu ukrajinskih zemalja, pod utjecajem narodnih preporoda kod drugih slavenskih naroda kristalizirale su se grupe istaknutih ukrajinskih preporodnih pisaca koji su nastojali dati doprinos u izgradnji ukrajinskih preporodnih ciljeva i programa.

Kao epicentar ukrajinskih preporodnih zbivanja u Monarhiji postala je Galicija (Galičina), koju se s pravom može nazvati „ukrajinskim Pijemontom“. Ova prostrana povijesna pokrajina danas je podijeljena na istočnu i zapadnu Galiciju. Istočna se nalazi u zapadnom dijelu Ukrajine s glavnim gradom Lavovom, a zapadna Galicija u jugoistočnom dijelu današnje Poljske. Prema predaji koja se na tom prostoru očuvala praktički sve do danas, Galicija

je bila pr:
mongolsk
Naslovnica
Izdvojenojelih Hrvata, čiji je proces raseljavanja prema Panonskoj nizini i Jadranskom moru potaknut
u razdoblju razvijenoga srednjeg vijeka.
Razgovori
Reportaže
Vijesti
Kultura
Domovini
HKVpedija

Ponuda

HT

O nama

U započetom procesu osvješćivanja i oblikovanja ukrajinskog jedinstva formirano je nekoliko osnovnih preporodnih središta: Poltava, Harkov i s vremenom Kijev na Naddnjiprovsjoj Ukrajini te Premišalj i Lavov u Galiciji. Za razliku od mladih intelektualaca, koji su predvodili pokret u Lavovu, najranije korake ukrajinskoga narodnog preporoda u Galiciji na području Premišljanske biskupije predvodili su obrazovani biskupi i svećenici iz Premišlja.

U tom razdoblju započinju i žučne rasprave i polemike („azbučna borba“) filologa i preporoditelja oko toga koje bi pismo (ćirilica ili latinica) bilo najadekvatnije za standardizaciju i kodificiranje budućega ukrajinskoga književnog jezika. Na kraju, Ukrajinci su kao službeno pismo prihvatili ćirilicu, a razloge toj odluci možemo – osim u tome što su već neka važna djela istaknutih Ukrajinaca u Naddnjiprovsjoj Ukrajini bila napisana ćirilicom - dobrim dijelom potražiti i u činjenici da ih je latinica podsjećala na pismo i jezik Poljaka s kojima tada Ukrajinci nisu imali dobre odnose.

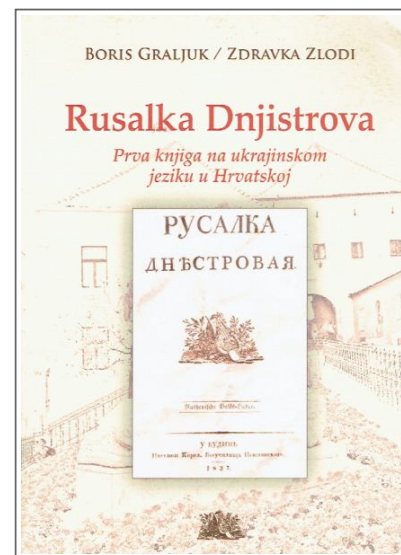
U vrijeme te azbučno – abecedne borbe, među polaznicima Grkokatoličkoga duhovnog sjemeništa u Lavovu, pojavila se grupa studenata, poznatija pod nazivom Rus'ka trojka. Tu grupu činili su: pjesnik, prevoditelj, publicist i utemeljitelj ukrajinskoga književnog jezika na području jugozapadnih ukrajinskih zemalja Markijan Šaškevyč (1811.-1843.), pjesnik, prevoditelj, publicist, etnograf i znanstvenik Ivan Vahylevyč (1811.–1866.) te istaknuti ukrajinski preporoditelj u austrijskom dijelu ukrajinskih zemalja Jakiv Holovacky (1814.–1888.)

Osim sudjelovanja u prethodno spomenutoj „azbučnoj borbi“, članovi Rus'ke trojke živo su se zanimali i za povijesnu baštinu ukrajinskog naroda, a posebno za materijalne ostatke i folklorne osobitosti lokalnog podneblja, u kojima je bila prepoznatljiva specifičnost ukrajinskih tradicijskih vrijednosti. Svijest o etničkom jedinstvu Ukrajinaca s obje strane austro-ruske granice, imala je za predvodnike narodnog preporoda u zapadnoukrajinskim zemljama veliko značenje. U duhu traženja uporišta ukrajinskog identitea, poseban predmet interesa Rus'ke trojke bilo je i ukrajinsko kozaštvo (na kozaštvo se pozivaju i Rusi), simbol ukrajinske ratne tradicije i borbe za slobodu.

Veliki utjecaj na galičku mladež i nositelje ukrajinskoga narodnog preporoda imala su tadašnja originalna izdanja i prijevodi drugih slavenskih naroda Monarhije (Poljaka, Slovaka, Hrvata, Srba i Slovenaca). Među reprezentativnim djelima koja su se mogla pronaći u knjižnici ukrajinskih preporoditelja tako se je nalazio i primjerak epskog spjeva „Osman“, Ivana Gundulića, za kojeg se navodi da je „hrvatski pjesnik i dramaturg, istaknuti predstavnik 'zlatnoga vijeka' dubrovačke književnosti...“.

Negativno iskustvo članova Rus'ke trojke s pokušajem izdavanja almahana „Zorja“, potaknuo ih je da osmisle novi koncept prezentacije literarnih sadržaja u duhu narodnog preporda, pisanih na narodnom ukrajinskom jeziku. Preuzevši najveći dio sadržaja iz zabranjene „Zorje“, autori su uredili novi almanah pod nazivom „Rusalka Dnjistrova“ (pandan tom almanahu u hrvatskoj povijesti bila bi Gajeva „Kratka osnova horvatsko-slavenskoga pravopisanja“ iz 1830.).

Stvarna spoznaja vrijednosti ovog djela, kao i doprinosa Rus'ke trojke u afirmaciji ukrajinskih interesa unutar preporodnih kretanja tijekom XIX. stoljeća, istinski je nastupila tek s vremenskim odmakom, nakon čega su M.

Šeškevyč
Tarasa Š
Izdvojeno

Š i J. Holovackyj dobili svoje mjesto uz bok vodećih ukrajinskih preporoditelja i književnika:
4.-1861.; ove godine Matica hrvatska tiskala je knjigu njegovih izabranih pjesama) i Ivana

Franka (1856.-1916.; potkraj života boravio je u Hrvatskoj, na liječenju u Lipiku (1908.), gdje mu je 2011. otkriven spomenik na inicijativu Veleposlanstva Ukrajine u RH).

Djelo „Rusalka Dnjistrova“ postalo je uz zbirku pjesama „Kobzar“ Tarasa Ševčenka, prijelomnim događajem i datumom u povijesti ukupne ukrajinske književnosti, ali i manifestaciji ukrajinske narodne svijesti u XIX. stoljeću. Akademik Oлександр Билец'kyj „Rusalku Dnjistrovu“ ispravno je označio „... prvom proklamacijom naroda zapadne Ukrajine o svom postojanju i nacionalnom dostojanstvu...“.

Između Austro-Ugarske i Ruskog Carstva

Od kraja 18. do početka 20. stoljeća ukrajinske su zemlje tako bile dio dva carstva — Austrijskog (kasnije Austro-Ugarskog) i Ruskog (još od 17. st.). Najveće posljedice za svoj nacionalni identitet Ukrajinci su pretrpjeli u sklopu Ruskog Imperija tijekom 18. i 19. stoljeća, kada je ruski car Petar I. odlučio prisvojiti njihovu povijesnu ulogu u stvaranju Kijevske Rus'i i to tako da je proširenu državu – Moskovsko Carstvo – preimenovao u Ruski Imperij. Učinio je to jer se suočio s problemom da je ime Moskovija u europskom miljeu bilo gotovo posve nepoznato te se često doživljavalo kao ime neke azijske države, a time i ujedno i podcjenjivački. U to su se vrijeme Ukrajinci borili se za politička i građanska prava, gradili moćne korporacije i željeznice, otvarali gimnazije i bolnice, pridonosili znanosti i tehnologiji te razvijali jezik i kulturu na isti način kao i drugi europski narodi koji nisu imali vlastite države i bili su dijelovi carstava.

Unatoč tome što Ukrajina u tome vremenu nema neovisnost, tijekom 19. stoljeća pojavila se i učvrstila izrazita ukrajinska nacionalna svijest, osobito među elitama i inteligencijom, koji su na različite načine nastojali dodatno njegovati ukrajinski jezik.

Svjedočeći propasti vjekovnih carstava, Ukrajina je 1917.-1921. pokušala izgraditi vlastitu nacionalnu državu. Nakon nekoliko godina ratovanja ipak je ponovno bila podijeljena između novonastalog Sovjetskog Saveza i nove neovisne Poljske. Od ranih 1930-ih nadalje, nacionalistički osjećaji bili su rigorozno potiskivani u sovjetskim dijelovima Ukrajine, ali su ostali latentni i dobili su daljnju snagu kroz traumatično iskustvo „Holodomora“, katastrofalne gladi koju je izazvala poljoprivredna politika Josipa Staljina 1932.-33. koji je ubio pet milijuna Ukrajinaca.

Oružane pobune protiv sovjetske vlasti bile su organizirane tijekom i nakon Drugog svjetskog rata i bile su usredotočene na zapadne regije Ukrajine koje su bile pripojene Poljskoj 1939.-40. Tek je raspadom Sovjetskog Saveza 1991. Ukrajina stekla vlastitu trajnu neovisnu državnost, ali ukrajinski de facto politički entiteti koji su se borili za svoju autonomiju ili neovisnost postojali su davno prije toga.

Između Rusije i Zapada

Predsjednici Rusije, Ukrajine i Bjelorusije su 8. prosinca 1991. godine potpisali Bjelovješki sporazum kojim je prestao postojati SSSR. Generalni sekretar Komunističke partije i glavni čovjek SSSR-a Mihail Gorbačov nije se protivio ovakvoj odluci. Odnosi Ukrajine i Rusije nakon raspada SSSR-a nisu bili jednostavni. Možemo reći da se konstantno vodio spor oko toga treba li se Ukrajina više približiti Rusiji i Zapadu. Moskva je htjela zadržati utjecaj u susjedstvu, a kao instrument za ostvarenje tog cilja vidjela je formiranje Zajednice neovisnih država. Kremlj je bio uvjeren da susjedne zemlje može tješnje vezati uz Moskvu i uz pomoć jeftinog plina. Ali u stvarnosti se dogodilo nešto sasvim

Naslovnica

Izdvojeno

Razgovori

Reportaže

Vijesti

Kultura

Domovini

HKVpedija

Ponuda

HT

O nama

Naslovnica

Izdvojeno

Razgovori

Reportaže

Vijesti

Kultura

Domovini

HKVpedija

Ponuda

HT

O nama

drugo. Dok su Rusija i Bjelorusija formirale tijesno savezništvo, Ukrajina je sve češće pogled usmjeravala prema zapadu.

U pregovorima s Rusijom i SAD-om 1994. godine (tzv. Budimpeštanski sporazum), Ukrajina je pristala na potpuno uništenje svog nuklearnog oružja, predala je rakete Moskvi, a zauzvrat je dobila jamstvo svoje državne sigurnosti i teritorijalne cjelovitosti od službenog Washingtona, Londona i Moskve. Obvezali su se da ne će ugrožavati Ukrajinu, kao ni primjenjivati silu na štetu njezinog teritorijalnog integriteta i političke neovisnosti.

Utjecaj Moskve u Ukrajini kroz cijelo je vrijeme izražen što preko ostataka sovjetskih struktura što preko ruske manjine u Ukrajini čiji zahtjevi još od početka 1990-ih variraju od autonomnih težnji, preko federalizacije do separatizma. Tzv. ruskojezično područje u Ukrajini obuhvaća prije svega Krim i jugoistočne oblasti Rusije. No treba jasno istaknuti, protivno tvrdnja (pro)ruske propagande da su i u područjima jugoistoka Ukrajine - Ukrajinci većina.

Do snažnijih trvenja u odnosima Kijeva i Moskve dolazi 2004. kad su Ukrajinci birali novog predsjednika. Iako su izlazne ankete predviđale pobjedu prozapadnog Viktora Juščenka, izborna komisija je obznanila kako je uz minimalnu razliku pobijedio Viktor Janukovič, porijeklom iz Donbasa, koji se zalagao za zbližavanje Rusiji. Tisuće Ukrajinaca izašlo je na ulice u znak protesta zbog krađe izbora. Nosili su narančasto – boju predizborne kampanje Juščenka.

U trećemu krugu glasovanja (kojega ne bi bilo bez narančaste revolucije), održanom nakon nekoliko mjeseci, pobijedio je Juščenko. Prije pobjede na predsjedničkim izborima bio je otrovan dioksinom tijekom večeri s dužnosnicima ukrajinske sigurnosne službe. Nakon Juščenkove pobjede pogoršavaju se odnosi Ukrajine i Rusije,

a započinju i plinski ratovi. Većina plina iz Rusije je za Europu išla preko Ukrajine, a zbog pogoršavanja odnosa Rusija tada gradi alternativne pravce (Sjeverni tok 1, Turski tok, kasnije i Sjeverni tok 2).

Šest godina nakon poraza i narančaste revolucije proruski Viktor Janukovič odnosi pobjedu i postaje novi predsjednik Ukrajine. Tome su snažno pridonijeli nepotrebni sukobi Juščenka i bivše ukrajinske premijerke Julije Timošenko. Dolazi do približavanja odnosa između Rusije i Ukrajine, no Janukovič istodobno 2013. počinje govoriti o potpisivanju Sporazuma o pridruživanju EU. Rusija kreće vršiti pritisak na Ukrajinu i prijetiti sankcijama. Janukovič odlaže potpisivanje sporazuma s EU. Bio je to uvod u Majdan i kasniji krvavi rat, o čemu u drugome nastavku.

Davor Dijanović

Tekst je dio niza „Agresija Ruske Federacije na Ukrajinu: Povijesni, geopolitički i sigurnosni aspekti“, a objavljen je na Portalu HKV-a u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti u 2022. godini Agencije za elektroničke medije. Prenošenje sadržaja dopušteno je uz objavu izvora i autorova imena.

Izvori

Zlodi, Z., Graljuk, B. (ur.), "Rusalka Dnjistrova - Prva knjiga na ukrajinskom jeziku u Hrvatskoj", Ukrajinska zajednica Grada Zagreba, 2011.

Burda, S. (ur.), "Povijest Ukrajine", Hrvatsko-ukrajinsko društvo, 2009.

Đuro Vidmarović, "Pohvala jednom novinskom izdanju", Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća, 10. travnja 2022.

"Ukrajina – stoljeća borbe za slobodu", Večernji list – specijal, 2022.

Arnold, K., „There is no Ukraine”: Fact-Checking the Kremlin’s Version of Ukrainian History“, LSE International History

Roman, G. „Rusija i Ukrajina: povijest jednog dugog sukoba“, Deutsche Welle, 24. 2. 2022.

Povezano

Agresija Ruske Federacije na Ukrajinu: Povijesni, geopolitički i sigurnosni aspekti (II.) - Aneksija Krima i dezavuiranje ukrajinskog identiteta i državnosti

Agresija Ruske Federacije na Ukrajinu: Povijesni, geopolitički i sigurnosni aspekti (III.) - "Ruski svijet" i agresija Ruske Federacije na Ukrajinu

Agresija Ruske Federacije na Ukrajinu: Povijesni, geopolitički i sigurnosni aspekti (IV.) - Vjerski prijevori Kijeva i Moskve

ALSO ON PORTAL HRVATSKOGA KULTURNOG VIJEĆA

<p>J. Sabol: Svi sveti i Dušni dan: dar ...</p>	<p>D. Dijanović: Je li nanesen udarac ...</p>	<p>Musk: "Ptica je oslobođena"</p>	<p>I. B Hrv</p>
<p>18 hours ago · 1 comment</p> <p>Što je život? Što je smrt? Što je željeni mir? Težimo za mirom – ne dobivamo ga ...</p>	<p>4 days ago · 15 comments</p> <p>Iako treba biti oprezan s bilo kakvim spektakularnim najavama, na Muskovo ...</p>	<p>6 days ago · 17 comments</p> <p>Elon Musk je postao novi vlasnik Twittera. Kupoprodajna cijena je ...</p>	<p>6 da</p> <p>Hrv: sar slot</p>

Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća Comment Policy

Komentari moraju biti u skladu s običajima javnog komuniciranja (vidjeti poveznicu Comment Policy).

Please read our [Comment Policy](#) before commenting.

0 Comments

Login

Start the discussion...

LOG IN WITH

OR SIGN UP WITH DISQUS

Name

Sort by Oldest

Be the first to comment.

[Subscribe](#) [Privacy](#) [Do Not Sell My Data](#)

[back to top](#)